

Kamilė GABALYTĖ
Radviliškio r.

GYVENTI SVAJONE

Ankstus rytas. Už lango pradėjo čiulbėti paukščiai, horizonte galima matyti rytinės saulės spindulių apšviestą dangų, į kelią juda ūkinė technika, o jų kabinose groja Hiperbolės „Vasara“. Toks ankstus rytas man nebūdingas, miegoti turėjau dar prieš keturias valandas, tačiau miegas net nepraskriejo pro mano mintis, jos apgaubtos laukimu, noru būti vienai iš pirmųjų, išvysti savo mėgstamiausios grupės naują muzikos vaizdo įrašą. Visa naktis praleista naršant internete, žiūrint dievaičių nuotraukas, bendraujant su kitomis bendramintėmis, kurios su manimi nusprendė nemiegoti ir laukti ryto. Iš lovos persikėliau ant palangės ir pradariau langą, kad įkvėpti vėsaus vasaros oro, kuris kvėpėjo šviežiai nupjauta veja, kažkur kūdroje kurkia varlės, o aš lyg beprotė kikenu vidury nakties pamačiusi juokingą pagrindinio atlikėjo nuotrauką. Likus valandai iki muzikinio vaizdo įrašo premjeros kūną apima nerimas, baisu, ką pamatysiu telefono ekrane, akys merkiasi, tačiau negaliu pasiduoti staiga pasirodžiusiam miegui užvaldyti, nes tie vaikinukai yra viskas. Namus apsupę medžiai į kambarį įskraidina gaivaus vėjo, kuris pakedena susivėlusius plaukus. Laukimo vis mažiau, apima drebulys, atrodo sprogsiu. Penkios minutės. Nagus galima nusigriaužti. Telefono ekranas artėja vis arčiau veido, o akys įsistebeilija į nuotrauką ant „Youtube“ vaizdo įrašo. Trys minutės. Trumpam pažvelgiau į saulės puselę, kuri jau pakilo virš horizonto, veide žaidė didelė šypsena, jau nežinau ar dėl vaikinų žavesio ar šaukiančio ūkininko kažkur už medinės trobelės, pranešančio, kad užsikimšo kombaino vamzdis. Minutė. Atsisojau nuo palangės ir atsiguliau į lovą, ausinės paruoštos, paklodė užtempta, rankos šiek tiek dreba, bet jau tuoj. Kelios sekundės. Trys... Du... Vienas... Akys išplėstos, pirštai bando sumaigyti mygtukus, kad greičiau atsirastų vaizdo montažas. Pastrigo. Sukasi rutuliukas. Atsisėdau. „-Nu ne...“- tyliai sušnibždu po nosimi. Bandau paleisti iš naujo. Veikia. Išgirstu pirmus akordus ir aplinkui viskas ištirpsta. Ausyse groja mėgstamiausios grupės daina, o prieš pat akis išdygsta keturi vaikinai ir jie randasi „NASA“ būstinėje. Ką? Veide atsiranda keista mimika, iš kurios galima spręsti, kad to nesitikėjau, bet toliau virškinu, ką sukūrė pasaulio žvaigždės. Po keliolikos sekundžių jaučiu, kaip skruostais rieda ašaros, kurios yra kupinos džiaugsmo ir pasitenkinimo, o laukimo baimė ir nerimas išgaravo iš kūno lyg tas vanduo iš tvenkinio už kelių javų laukų. Nuskambėjus paskutinei dainos eilutei ekranas užgesta, montažas sustoja, kūnas ir mintys kupinos laimės, džiaugsmo, šypsena pasieks ausis... Tačiau viską greitai užtemdo ta vienintelė mintis, kuri persekioja mane nuo tos minutės, kai atradau šią muzikos grupę: Aš jų niekada nepamatysiu.

Po 7 metų

Tyla prieš audrą. Ant žalio medinio stalo stovi kompiuteris, lengvi pusryčiai, kavos puodelis ir telefonas, kuriame žaižaruoja draugės veidas. Kojos neramos, nežino, kuria nata judėti, rankų pirštų judesių nevaldau. „-Aš taip bijau...“ - numykiu. Telefone pasigirsta draugės pritariančios žodžiai. Pažvelgiu pro langą: medžiai po truputį pradeda mesti lapus, šeimos su vaikais eina nešini gėlėmis, pasipuošę mokyklinėmis uniformomis. Trumpam veide pasirodo šypsena, atrodo taip neseniai tai buvau aš, tik mažame miestelyje, su mokykliniu švarkeliu ir kardelių puokšte rankose iš senelio darželio. Mintis nutraukia draugės balsas. „- Bandom Lenkijoje?“ – prikanda lūpą ir toliau naršo kompiuterio ekrane. Maniškis pavargęs, vos užkrauna svetaines, tačiau pamąstęs pagaliau išmeta bilietų laukimo eilę Varšuvoje. Kūną vis kausto baimė, nerimas, nes vakar dieną teko patirti didelį nusivylimą, jog negavome bilietų į išsvajotą koncertą. „- Tikriausiai taip, nes arčiausiai.“ – suraukiu antakius, nes vis dar stringa kompiuterio pelytė. Pažvelgiu į laikrodį, liko vos kelios minutės iki tiesos akimirkos. Fone groja muzika, vis dar laukiame to vienintelio atlikėjo, nes jeigu jo muzikinis vaizdo įrašas pasirodys ekrane – visatos ženklas, kad jį pamatysime kitų metų vasarą viename didžiausių stadionų kažkur Europoje. Kvaila, bet smagu ir suteikia vilties. „-Tuoj prasidės!“ - sušunka kitame gale Simona. Ekrane iššoka mygtukas, kurį paspaudus abi išokame į gyvą eilę. Trylika tūkstančių du šimtai šešiasdešimt keturi žmonės priešais mane. O varge. „-Žinai, man atrodo čia niekaip negausim.“ - balsas užlūžta ir akyse nori kauptis ašaros. Simona nepasimeta, nors žino, kad mums čia yra itin svarbus dalykas, dėl kurio praleidome rugsėjo pirmosios šventę! „-Mes tikrai gausim tuos bilietus ir pamatysim *Ji* gyvai, nesijaudink.“ – nuramina ir šiltai nusišypso. Mano akys vis laksto nuo vieno ekrano kampo į kitą, skaičiukai nemažėja, o laikas bėga. Staiga prisiminiau, kad kitame lange yra įjungtas kitas miestas ir bilietą nusipirkti galima ir ten. „-Palauk, aš Barseloną esu įsijungusi, gal ten išties mažesnė eilė.“ – papučiu lūpas ir perjungiu naršyklės langą. Du šimtai devyniasdešimt penki žmonės. Mano akys išsiplečia lyg pamatė naujausią „Ferrari“ markės automobilį savo kieme. „-Simona! O Dieve, aš tuoj galėsiu pirkti bilietus!“ – nusijuokiu ir bandau valdyti emocijas. Ramiai, dar bilietų neturim. Įkvėpt, iškvėpt... Po kelių sekundžių mano rankos nevaldomai vedė visą informaciją, kurios prašė norint nusipirkti tuos išsvajotuosius bilietus, o draugė tik pritarė, kurį parterį pasirinkti. Senukas vos krovė, atsirado baimė, kad tuoj atsijungs nuo perkrovos. Lūpa nukramtyta, pirštų sąnariai sutraškinti, o kompiuteris mąsto. Dar vienas langas, kuriame lemtingas reiškiny: du bilietai į vieną žinomiausių pasaulyje britų atlikėjo koncertą Barselonoje. Trylikametė aš niekada nepatikėtu tuo, kas ką tik įvyko. Visos tos naktys ir vakarai praleisti telefono ekrane bendraujant su kitais bendraminčiais, sekant visas naujienas apie grupę, iš kurios ir yra šis populiarusis britas, juokiantis iš išgalvotų, o dabar ir gėdingų fikcijų apie vaikus, klausant kiekvienos dainos ir įsivaizduojant, kad jos yra apie tave – pagaliau atsiperka. Prieš akis ilgi, šalti ir tamsūs dešimt mėnesių, po kurių išsipildys didžiausia vaikystės svajonė.

Po dešimties mėnesių

Šiltas vasaros vėjas kedena plaukus, ausyse groja melodija, kuri primena, kad tą žmogų, kuris ją sukūrė bus prieš mano akis. Dar kart per akis permetu sąrašą ir rankinę, kurioje guli dėžutė vaistų nuo gerklės skausmo ir šokoladinė bandelė iš „Lidlo“. Pasižymėjusi, kad viskas nupirka keliauju link autobusų stotelės ir dar kartą parašau draugei ar nereikia papildomai nupirkti. Nesulaukus atsakymo įlipu į autobusą ir toliau mėgaujuosi maloniu, giliu balsu ausyse ir užburiančia melodija. Namuose laukia pusiau sukrautas lagaminas ir pustuštė kuprinė. Atrodo tikrai liūdnai, bet kiekviena kelionė prasideda per vėlai sukrautais daiktais ir nereikalingu skubėjimu. Iš kito kambario išgirstu balsą, kuris tikriausiai manęs kažko klausė, tačiau kambaryje per garsiai groja muzika. Išeinu į koridorių pasitikslinti ar man nesivaidena kambariokės balsas. „-Kada išvažiuoji?“ - paklausia garsiau. Nesivaideno. Atsakiusi, kad už valandos, grįžau į kambarį baigti pakuoti lagaminą. Valandos bėgyje atsisveikinau su kambarioke, kuri prigrasino, kad parvežčiau magnetą, ir išriedėjau į autobusų stotelę. Kitos dienos rytas prasidėjo su žadintuvu. Klaukiai per anksti. Prisiminus, kad šis žadintuvas yra ne į darbą, universitetą, mokyklą širdis suspurda šiek tiek stipriau. Pusvalandžio užteko pilnai pasiruošti, pasitikrinti ir dar kartą pakartoti „Aš negaliu patikėti, kad mes skrendame į Ispaniją“. Oro uostas pilnutėlis, praeiname patikros punktą greičiau nei tikėjomės ir priėjusios skrydžių lentą

išvystame saviškio laiką ir vartus. Atsipučiame ir laukiame. Nusileidusios išpūdingame Barselonos mieste mus pasitinka svilinantys karštis ir drėgmė. Tačiau šis varginantis atogrąžų klimatas nesumenkino emocijų ir jau po kelių minučių sėdėjome vėsiam taksu automobilyje. Staiga mano ausis pasiekia iki kaulų žinoma melodija, o sprandas jau persisukęs į draugės pusę, kurios veide tokia pati reakcija kaip ir maniškiam. Tai *Jo* daina. Dar vienas ženklas, kad pamatysime vaikystės dievaitį. Po kelių valandų veidą puošė įvairūs blizgučiai, spalvoti šešėliai, plaukuose būrėsi ryškūs plastikiniai drugeliai ir juos sutvirtino didelis debesis plaukų lako. Fone grojo mėgstamiausias albumas, kartas nuo karto akyse kaupėsi ašaros, tačiau vos keli paskutiniai patepimai ir mes būsimė pakeliui tą albumą išgirsti gyvai. Ant lovos paruošti plakatai, plunksnų juostos ir identiški švarkeliai. Po minutės išjudėjome į gatvės pusę, kur dar gerą pusvalandį laukėme taksi. Na, nenuostabu, nes vienas populiariausių muzikantų sugalvojo padaryti koncertą viduryje savaitės. Šmaikštu. Kito pusvalandžio bėgyje jau buvome prie stadiono. Čia dar didesnis chaosas nei galėtumei tikėtis, kai į kaimą neatveža šviežio pieno. Apsauga liepė eiti aplink stadioną, todėl pasiryžome nepasiduoti Barselonos kalnuotiems šaligatviams. Pagaliau atsiradome prie savo vartų ir jau ramiai laukiame savo eilės. Aplink mėtosi didžiulės krūvos įvairiaspalvių plunksnų, blizgučių, kelios pamestos draugystės apyrankės, suspaudžia širdį. Sunku patikėti, kad taip ilgai svajotas dalykas tampa realybe. Eilė pradeda judėti, vartai atsiveria ir apsauga ateina patikrinti rankinių. Tai tikrai vyksta. Jau netrukus žengsime į stadioną. Keli laiptai ir prieš mūsų akis didžiulė scena, dar tik keli šimtai laukiančių fanų visame stadione. Man reikia nusiraminti. Sunku rinkti žodžius ir lenkti kojas lipant stačiais laiptais link scenos, atrodo pasileisiu riedėti nuo jų iš adrenalino. Po kojomis žibanti metalinė platforma, kuri leidžia suprasti, kad esame arčiau scenos nei tikėjomės, atrodo ranka galėsiu *Ji* pasiekti. Kelios valandos laukimo prabėga itin greitai, ausų būgnelius sušildo maloni „Bohemijos rapsodija“ ir suprantu, kad tuoj išvysiu savo, trylikametės pakvaišusios gerbėjos, svajonę. Ant scenos išeina atlikėjo grupė, mano kvapas užgniaužtas, atrodo negaliu kvėpuoti, adrenalinas sklendo visame kūne. Jau tuoj. Pasigirsta turo atidarymo muzika ir pirmosios dainos akordai. Per kūną pereina šiurpuliukai. Atrodo iš nervų nualpsiu. Akys išplėstos ir ant scenos pagaliau išbėga *Jis*. Sunku patikėti, kad *Jis* čia, prieš mane, dainuoja mėgstamiausias dainas ir dalinasi ta pačia erdve. Tai įvyko. Trylikametė aš, to tikrai nebūtų niekada pagalvojusi, viskas buvo tik vaizduotėje ir tai pagaliau virto realybe. Esu dėkinga mažametei sau, kad niekada nenustojo svajoti ir esu dėkinga dabartinei sau, kad galiu tas svajones pildyti
